

SYSI HILTUNEN

KATASTROFIBALLADI

KIRJA III

Katastrofiballadi

Susi kauniin naisen vaatteissa

Sysi Hiltunen

Katastrofiballadi

Susi kauniin naisen vaatteissa

© Sysi Hiltunen 2025

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9465-4

Omistettu kaikille, jotka ovat tehneet minusta sen henkilön, joka olen nyt. Paitsi sinulle
random ukko, joka lillutteli penistään lasten uima-altaassa.
Sun kyrpä oli niin ruma, että luulin sitä suoleksi.

Prologi

3.9.2001

“Sinä tapat minut!”

“Jep, jep, se on suunnitelma!”

“Inna! Inna hidasta, taivaan tähden!”

“Ajan rajoitusten mukaan!”

“*Ei täällä ole rajoituksia!*”

“Juuri niin! Pidä kiinni, nyt tulee mutka!”

“Inna! Ei! Päästä minut alas! *Sinä lupasit!* Inna!”

Inna tuskin kuuli nauruaan moottorin pauhulta. Ivar rutisti häntä minkä pystyi. Syksyiset metsät ja pellot vilisivät Innan silmissä, kun hän kiihdytti.

“Noniin, nyt kallistuu!” hän huikkasi.

“*Eikä kallistuu!*”

“Aa, haluat, että ajamme ojaan?”

“*Ei!* Haluan, että emme—” Ivarin vastaus muuttui kiljaisuksi, kun moottoripyörä keinahti.

Ivar huusi kuin tie olisi raastanut hänen poskeaan, eikä lakannut huutamasta edes, kun Inna oli oikaissut pyörän.

“Kokeillaanko uudestaan?” Inna härnäsi.

“Ei!”

“Varmasti?”

“Varmasti!”

Inna kaarsi pienen maalaistalon pihalle. Hän ehti tuskin pysäyttää pyörän, kun Ivar räpiköi alas.

”Muistuta, etten lähde kauppoille kanssasi”, mies jupisi tapellessaan kypärän soljen kanssa.

”Älä viitsi. Se kasvattaa luonnetta.”

”Minun luonteeni on ihan tarpeeksi iso, kiitos vain”, Ivar riuhtaisi kypärää vielä kerran, ennen kuin luovutti ja antoi Innan napsauttaa sen auki.

”On se hyvä, ettei valtio testannut lapsilukkojen avaamista.”

”Haahaa.”

Ivar keplotteli kaikki viisi kauppakassia mukaansa ja notkui niiden painon alla kuin olisi saattanut napsahtaa kahtia hetkenä minä hyvänsä.

”Minullakin on kädet”, Inna tarjosi, mutta mies vain pudisti päätään ja lähti horjumaan naama punaisena kohti kuistia. Inna käveli edeltä, avasi oven ja odotti seinään nojaten, kunnes puuskuttavan Ivarin onnistui raahata kantamuksensa kynnyksen ylitse, ”Jolanta! Kotona ollaan!” Inna huikkasi eteisestä ja kääntyi takaisin miehen puoleen, ”Vaikuttavaa. Saako heraa auttaa kantamaan ne keittiöön?”

Polviinsa nojaavan Ivarin onnistui nyökätä. Inna taputti toista olalle napatessaan muutaman pussukan mukaansa ja suuntasi sitten kohti keittiötä.

”Ivar, muistathan, että tänään on sinun vuorosi kokata?”

”Ääh...”

”Jolanta, viitsisitkö auttaa Ivaria kassien kanssa, hän...” Innan ääni hiljeni ja hän pysähtyi.

”Ettekö viitsisi kuitenkin auttaa? Tein viime viikollakin— *Jeesus kristus*, Jolanta mitä vit-tua?”

Keittiön pöydälle oli levitetty kasa papereita. Niiden vieressä lepäsi tuttu salkku kansi auki ja lukko pirstaleina. Jolanta seisoi heitä vastassa, suunnaten aseensa piipun vapisevin käsin kohti Innaa.

”Ivar, tule tänne”, Jolanta määräsi.

”Mitä—”

”Tule tänne.”

Ivar totteli raahaten ostoskasseja mukanaan, aivan kuin olisi yhä ollut aikeissa alkaa purkaa niiden sisältöä kaappeihin. Mies pysähtyi laskemaan pussukat lattialle ja huomasi sitten pöydän kummallisen kattauksen. Hän avasi suunsa kysymykseen, mutta Jolanta tarttui miestänsä kädestä ja kiskaisi toisen taakseen.

”Haluatko sinä kertoa hänelle, vai kerronko minä?” Jolantan silmissä myrskysi, kun hän katsoi Innaa.

Inna laski kantamuksensa ja kohotti käsiään tyynnyttelevästi.

”Laita ase pois, ennen kuin jotain sattuu”, hän sanoi, mutta ensimmäistä kertaa koskaan Jolanta ei tehnyt kuten hän pyysi.

Kuuliko Jolanta, kuinka Innan sydän pumppasi kahta kauheammin? Hänen kuolevainen lihapukunsa täyttyi hormoneista, joiden ainoa tarkoitus oli pitää hänet hengissä. Innan päässä kohisi ja hänen silmissään vilisi, kun hänen katseensa kulki Jolantan ja avoimen salkun välillä. Oliko naisella aavistustakaan, miten Inna oli odottanut tätä?

Tuskin.

Jolanta ei näyttänyt juuri ajattelevan mitään sillä hetkellä. Ihmisen oli vaikea ajatella, kun oli niin raivoissaan, kuin nainen näytti olevan sillä hetkellä.

”Älä jauha paskaa. Löysin rahasi”, uhoamisestaan huolimatta Jolanta kuulosti melkein hermostuneelta.

”Niin näköjään teit. Ehkä sinusta olisi pitänyt tulla murtovaras.”

”Veitkö sinä Innan rahat?” Ivar yritti astua pois naisen takaa, mutta hänet tönäistiin takaisin, ”Ihan totta, mitä sinä touhuat?”

”Ne olivat lattian alla! Kuka helvetti säilyttää rahojaan lattian alla?”

”Yleensä ihmiset eivät katsos halua muita tonkimaan omaisuuttaan”, Inna hymähti.

”Ja kaikki ne paperit”, Jolanta jatkoi itsepintaisesti, ”Sinulla ei pitäisi olla niitä tietoja ylhäällä.”

Inna antoi itsensä nauttia tästä silmänräpäyksen, ennen kuin vastasi. Hänen koko kehonsa kirkui ja kaikki hänen vaistonsa kävivät ylikierroksilla. Hän oli ollut huolimaton. Hän oli säilyttänyt rahoja ja papereita samassa paikassa.

”Ymmärrätkö edes, mistä syytät minua?” Inna sanoi sitten.

”Aloit katoilemaan, joten seurasin sinua”, Jolantan ääni värisi, ”Minä näin sinut. Sinä myit papereita eteenpäin. Sinä myit valtion tietoja!”

Inna ei ollut varsinaisesti suunnitellut tätä, mutta hän oli tehnyt tästä kovin helppoa. Hän ei ollut peitellyt jälkiään, hän ei ollut varmistanut, ettei kukaan ollut hänen kannoillaan. Hän oli kerjännyt tätä, hän todella oli. Ja että se tuntuikin hyvältä.

Innan teki melkein mieli selittää toivoneensa jotain tällaista. Eihän hän halunnut Jolantan kuvittelevan, että hän todella oli näin typerä. Hän ei kuitenkaan ehtinyt puhua, kun Ivar tarttui Jolantan kädestä.

”Mitä sinä oikein selität?” mies yritti saada naisen laskemaan aseensa. Jolanta ei kuitenkaan hievahtanutkaan, vaikka hintelä mies kuinka kiskoi.

”Hän on kirjoittanut ylös muiden tiedustelijoiden nimiä ja— ja olinpaikkoja ja valtion suunnitelmia ja... äh, katso vaikka itse, Ivar!” Jolanta sanoi, ”Minä näin, kun hän vaihtoi papereita rahaan, hän on maanpetturi!”

”Maanpetturi?”

”Joo, minä— Ivar, jumalauta! Päästä irti!”

Okei, eiköhän tämä riittänyt. Aika rauhoittaa tilanne.

”Hei, hei, hei. Minä vain kirjoitin asioita muistiin, siinä kaikki”, Inna sanoi, ”Olet oikeassa, minun ei olisi pitänyt. Näköjään ne oli helpompi löytää kuin ajattelin. En ole kuitenkaan myynyt—”

”Minä näin sinut!”

”Ehkä näit, kun—”

”Minä tiedän mitä näin! Ivar, lakkaa vinkumasta ja hae kännykkäsi!”

”Mitä?”

”Meidän pitää raportoida tästä.”

Ivar vain seiso siinä suu auki, kasvoillaan samaa kauhua, joka kuohahti Innan lävitse.

”Jolanta, mieti nyt hetki”, Inna tynnytteli, ”Turhaan me häiritsemme valtiota tällä. Tein väärin, myönnän sen. Tuhotaan paperit ja puhutaan tästä, eikö?”

”Okei... okei, kulta, uh...” Ivar supisi Jolantalle, ”Otetaan rauhassa jooko? Ties millainen sotku tästä tulisi.”

Oli vaikea sanoa, mitä Jolantan päässä tapahtui, mutta äärimmäisen helppoa nähdä toisen epävarmuus.

”Miksi sinä kirjoittaisit tällaista ylös, jos et myy tietoja eteenpäin?” Jolanta kysyi nieleskellen.

”Halusin vain varmistaa, että muistamme kaiken, mikäli tarve vaatii”, Inna vakuutti, ”Mutta olin varomaton, tiedän sen. Jos va—”

Inna ehti tuskin nähdä Jolantan liikahtavan, kun naisen nyrkki iskeytyi jo hänen leukaansa. Huone keikahti ja Innan silmissä vilisi värejä, joita hän ei ollut nähnyt ennen. Ilma pakeni hänen keuhkoistaan, kun hän rysähti lattialle. Jostain kuului Ivarin kauhistunut älähdys. Innan pää oli tullessa. Verta pulppusi hänen huulilleen, kun hän yritti haukkoa happea.

Inna näki luokseen marssivan Jolantan kolmena. Aseen varmistin nakshti.

”Sinä e-et huijaa meitä enää”, Jolantan ääni kaikui Innan korvissa.

”Jolanta! Jeesus kristus! Inna oletko ok?” Ivar kuului huhuilevan jostain.

”Kerro hänelle, mitä teit!”

Jolanta oli kalpea, melkein pahoinvoivan näköinen, mutta silti aivan yhtä itsepintaisen päättäväinen kuin aina. Inna sylkäisi suullisen verta lattialle. Hänen hengityksensä alkoi kiihtyä. Sydän hakkasi kuin viimeistä päivää.

”Sinä... jos raportoit minut... minut teloitetaan, Jolanta”, hän sopersi.

”Jo-joten sinä myönnät sen?”

”Jolanta, älä viitsi!” Ivar tupsahti Innan sumenevaan näkökenttään, ”Ei Inna ole mitään myyny! Ja vaikka olisikin... tai siis... haluatko, että hän kuolee?”

”Hän on vaarantanut n-niin monen hengen levitellessään niitä tietoja!”

”Okei, okei. Mietitään tätä hetki, eikö? Inna selittää kaiken, eikö vain?”

”Sinäkö luottaisit hänen tarinaansa?”

”Emme me voi vain... jos hän todella teki sen, hänellä täytyy olla hyvä syy.”

”Entä sitten?”

”Antaa Innan selittää, jooko?”

”Hän on selittänyt jo ihan tarp—”

Yksi hyvin tähdäty potku Jolantan vasempaan polveen riitti. Jolanta rysähti selkä edellä lattialle. Nainen ennätti tuskin liikahtaa, kun Inna oli jo hänen päällään. Hän pakotti polvelaan Jolantan tiukemmin kiinni lattiaan. Jolanta kiemurteli ja huusi hänen allaan. Hellitti otettaan aseesta tavoitellessaan hänen kurkkuaan, yritti karistaa hänet pois. Ivar huusi jotain. Ja sitten Inna—

Pam

Metallinen ääni poukkoili Innan kallossa. Se täytti huoneen räjähtävällä voimalla ja soi hänen korvissaan yhä, kun hän pakotti itsensä ylös. Jolanta makasi siinä raajat vääntyneinä, aivan kuin hän olisi ollut kesken kamppailua kuvattu patsas. Hänen naamansa oli pelkkä repeleinen, verinen aukko.

Mikä sotku.

Sisään... ulos... vihreä paita... sisään... ulos...

Inna piteli päätään raahautuessaan keittiön kaapeille. Hän hamusi säilyketölkkejä hyllyiltä. Jossain hänen takanaan Ivar kaatui polvilleen. Hetkeen ei kuulunut muuta kuin tolkutonta, kiimeää mutinaa.

“Hän- hän ei hengitä! Inna, Jolanta ei...”

Inna tunki ruuat salkkuun seteleiden lomaan. Niillä ei eläisi kauaa, mutta se olisi alku.

“En löydä pulssia. E-en osaa... en tiedä miten minä...”

Hän nappasi jyrkän keittiöveitsen, viskasi sen mukaansa ja napsautti salkun kiinni.

“*I-Inna..?*”

Siivouskaapin ylimmällä hyllyllä oli laatikollinen luoteja. Sulloessaan sitä taskuunsa Inna tiedosti huoneeseen laskeutuneen hiljaisuuden. Hän kääntyi verkkaisesti ympäri.

Ivar oli nostanut Jolantan syliinsä. Naisen pää roikkui velttona taaksepäin, vaikka Ivar yritti tukea hänen niskaansa. Se mikä Jolantan kasvoista oli jäljellä, valui paksuina noroina lattialle. Miehen kädet ja rinnukset olivat punaiset. Hän oli vaiti. Hän ei hengittänytään.

Innan korkojen ääni kaikui talossa. Hän kulki huoneen halki tasaisen kopinan säestämänä. Inna pysähtyi aivan Ivarin eteen. Vasta nyt kyynelleet alkoivat tihkua miehen itkun voimasta vääristyville kasvoille. Toisen katse oli lukittunut Jolantan aseeseen, jota Inna yhä puristi kädes-
sään. Ivar nikotteli ja valitti, muuhun toisesta ei ollut. Hänen pitelemänsä raato hytkyi pillityk-
sen tahdissa.

Inna kiersi Ivarin ja kiiruhti eteiseen, eikä mies lähtenyt hänen peräänsä. Toinen ei liikkuisi tunteihin. Inna saisi etumatkaa. Hän ryntäsi ulos, käynnisti moottoripyörän ja ajoi pois pihasta taakseen vilkaisematta. Vasta kun pyörä lopulta sammui tienposkeen ja Inna löysi itsensä seisoma-
masta yksin keskeltä korpea, ensimmäinen kokonainen ajatus nousi hänen mieleensä:

Äh... helvetti... olisin voinut ampua jalkaan.

Luku 1

6.12.2001

"Ihan totta! Emme ole hautajaisissa! Hymyä!"

"Tämä on minun hymyni."

"Rentoudu."

"Olin rento, kunnes käskit hymyillä."

"He olivat jumalia, Berta ja hän."

*Robin on aina ollut Bertan elämän
keskipiste. Hänen ainoa ystävänsä, hänen
pelastajansa ja tukensa. Niinpä kun Laura,
kummallinen, vaarallinen nainen
ilmestyy Robinin elämään,
Berta tietää ystävänsä suojelemisen
olevan hänen vastuullaan.*

*Berta ja Laura heittäytyvät vuosien
mittaiseen pikkumaiseen taistoon,
josta vastoin heidän tahtoaan alkaa
muovautua ainoa tasapuolinen
suhde, jossa kumpikaan on koskaan ollut.*

*Susi kauniin naisen vaatteissa on
Katastrofiballadin kolmas kirja.*

9 789528 094654